

[Bjørn Elmquist]

Lad os prøve at se, hvem af os der nu kan give hinanden håndslag – om ikke lige nu og her så senere – på at arbejde for en forbedring i retning af det, vi nu får gennemført.

Knud Lind (FP):

Socialdemokratiet siger altid, at der er en meget tæt tilknytning imellem fagforeningerne og partiet. Jeg vil godt advare Socialdemokratiet mod den bølge af utilfredshed, der vil opstå hos fagforeningsmedlemmerne, når de opdager, hvordan de socialdemokratiske medlemmer herinde reelt har snydt dem, for hvis man ikke stemmer ja til vores ændringsforslag, så kører det: Kære fagforeningsmedlem! Da vi ikke har hørt noget fra dig, betaler du selvfølgelig som sædvanlig til de ting, Socialdemokratiet ønsker. Det er realiteten, og jeg er sikker på, at som tiden går, vil den utilfredshed blive meget dyr for Socialdemokratiet.

Mit råd er, at Socialdemokratiet virkelig skulle overveje at gå ind i det, inden det er for sent, så der ikke sker det samme, som man har set i nogle kommunistiske lande, hvor de faktisk fik vendt for sent, så revolutionen var over dem, inden de opdagede det. Revolutionen vil ske blandt fagforeningernes medlemmer i rase-ri over, at de er blevet bondefanget.

Det, der gør mest ondt på mig, er, at den ellers så hæderlige konservative regering vil være med til den slags bondefangeri, blot fordi man ikke ønsker, at nogle store forretningsfolk, der har ydet et beløb, skal navngives. Det er realiteten i det.

Jeg undrer mig meget over Venstre. Venstre er et frit og liberalt parti, står der i partiprogrammet, og sådan lyder Venstres tale i Europarådet og i de mange tusinde små forsamlingshuse. Herinde ser man, hvordan partiet laver den ene kovending efter den anden. Der er en helt klar udtalelse fra Det danske center for Menneskerettigheder, og hvis Venstre skulle følge sit hjerte og sit partiprogram, skulle det stemme for det ændringsforslag, der er stillet af Fremskridtspartiet. Så ville der gælde det samme som for veldædige foreninger, der ønsker støtte i befolkningen: de sender et girokort ud, og så skal man handle positivt ved at gå hen på postkontoret og indbetale nogle penge. Gør man ikke det, får foreningen ingen støtte. Sådan ønsker hverken den konservativt ledede regering eller det liberale, frie Venstre det på

trods af de gode råd fra Menneskerettighedscentret. Det er mærkeligt, at Fremskridtspartiet skal være det eneste parti i Folketinget, der løfter denne menneskerettighedsfane op og råber vagt i gevær.

Så ligger der disse lumre, tunge aftaler imellem den konservativt ledede regering og Socialdemokratiet gående ud på, at hvis Socialdemokratiet stadig væk får lov til at holde medlemmerne i fagforeningerne i en skruestik, skal alle de store drenge, der har ydet tilskud til Det Konservative Folkeparti, selvfølgelig ikke have deres navn nævnt. Sådan er det nu engang med handelsfolk; de vil godt yde støtte, men de er bange for omsætningen; den skulle helst ikke gå ned. Tænk, hvis der var en fremskridtsmand, en SF'er eller andre, der ikke ville handle med dem. Det er det, man skal passe på. De Konservative har solgt deres sjæl i en sådan grad, at man må sige, at de blæser på Menneskerettighedscenter osv.

Jeg må indrømme, at jeg vil give SF fuldstændig ret. Der kan godt være tilfælde, hvor fru Jensen har givet 10 kr., og så skal fru Jensen selvfølgelig ikke navngives, så man kan se beløbsstørrelsen. Det er også derfor, jeg mener, at vi bør have en ny udvalgsbehandling af denne sag. Jeg er sikker på, at hvis man når at få læst bilaget fra Menneskerettighedscentret igennem, vil der i hvert fald være nogle i udvalget, som mener, at det er for galt.

Jeg håber også, at hr. Bjørn Elmquist får læst det igennem. Jeg ved, at hr. Bjørn Elmquist arbejder meget hårdt i Europarådet for menneskerettighederne, og nu er der endelig en chance til også på hjemmebane at gøre noget.

Med disse ord skal Fremskridtspartiet selvfølgelig henstille, at man stemmer for vore ændringsforslag, men vi ser som sagt meget gerne en fornyet udvalgsbehandling, da der er rejst tvivl om udformningen af et enkelt ændringsforslag.

Jørgen Estrup (RV):

Som det vil være de fleste i denne sal bekendt, var der to valgmuligheder: enten at gennemføre dette forslag eller gennemføre ingenting. Det var ikke muligt at skabe et flertal om et andet forslag.

Den radikale folketingsgruppe besluttede, at det var bedre at lovgive på området end at lade tingene være, som de var, og den beslutning